

Respect pentru Ecinima lui prea mare. V-am ajutat și vă vom odihni. Apoi vă vom arăta calea cea mai bună. Pentru că, așa ca Fotie, și noi credem că inima solomonarului a rodit în pieptul ăsta fraged pe care se străduie Albăstreaua să îl atingă. Altfel v-am fi ajutat noi? Au sânzienele vreun amestec cu piticii? Ori cu tine?

Și, într-adevăr, roșu la față și total buimăcit, turnând de spaimă și rușine vin în el, Ionuț nu reușea să se depărteze de mângâierile Albăstrelei, care acum își trecea mâinile cu clopoței prin părul lui. L-a târât ademenindu-l în alt fotoliu mare, lângă cel al Codruței, și luând cu mâinile ei fructe de pe masa încărcată îl hrănea. Rivera începu să vorbească în limbă omenească, atrăgându-i pe pitici lângă leagănul ei și povestindu-i Isidorei fel și fel de lucruri. Ori că voia să își ajute suratele, ori că voia să le ascundă, Rivera, în timp ce povestea, își mișca încetisor piciorul răsturnat din leagăn, lăsând clopoței să sune. Încet, pe nevăzute, Năsturel, Găicuță și Moț s-au transformat în aceleași ființe docile și paralizate ca slugile Malaverbei din poiană. Isidora și-a pierdut mai greu vigilența, dar până la urmă a intrat și ea în transă. În momentul acela Rivera a râs scurt și, continuând să miște glezna cu clopoței, a tăcut liniștită și a început să-și urmărească suratele. Cei patru prieteni ai lui Ionuț stăteau în jurul ei, dormind cu ochii deschiși și urechile ciulite la vorbele pe care Rivera nu le mai rostea de mult.

Codruța și Albăstrea erau deja amândouă atârinate de brațele fotoliului în care Ionuț era ținut și îl hrăneau, îl dezmierdau, îl atingeau, dar panica din ochii lui și roșeața din obraji dădeau mărturie pentru puterea lui de a rezista sunetului neomenesc al clopoțeilor. Rezistența lui le întârâta și mai tare pe neastâmpăratele sânziene. Îi împleteau părul,

apoi îl despletiau, îi așezau sprâncenele, îi mângâiau obrajii, umerii, ba la un moment dat își urcaseră în fotoliul lui picioarele lor cu clopoței. Și, cu cât Ionuț rezista mai eroinic, cu atât sânzienele îl încolțeau mai tare. Dacă Ionuț și-ar fi dat seama că ele suferă din cauză că el nu cade sub vrăjile lor, s-ar fi prefăcut vrăjit, doar ca să poată respira în voie și să nu își mai simtă inima bubuindu-i în piept.

După o vreme în care nici Ionuț nu s-a dat bătut, nici cele două sânziene n-au dat înapoi, Rivera, cu ochii plini de uimire rece, pocni din degete și toți au revenit din lumea în care erau, iar cele două surori mai mici s-au depărtat de Ionuț înainte ca piticii și Isidora să le observe. Când Isidora a întors capul să îl privească pe Ionuț, cele două sânziene adunau în liniște de pe masă, iar băiatul, deși cu obrajii aprinși, își privea rușinat pantofii.

Bineînțeles că doar Ionuț știa ce se întâmplase cu prietenii lui. Aceștia nu aveau nici cea mai mică bănuială că fuseseră scoși din circuit o bucată bună de vreme. Așa că, în clipa când Rivera i-a invitat pe oaspeți să o urmeze, totul părea firesc din cale afară. Urcând înaintea lor pe o scăriță, sânziana îi conduse într-o încăpere cu tavan jos și perdele grele, ce transformau lumina zilei într-o lumină violetă de înserare. Acolo erau pături pufoase și verzi, așezate direct pe podele, iar o perdea groasă din trestie ascundea o încăpere mult mai îngustă, în care un fir de apă de râu curgea printr-o creangă de paltin. Au intrat pe rând și s-au spălat. Mai întâi Isidora, apoi Ionuț și piticii.

— Măi, măi, a spus încântat Moț, cum așa? Nici nu îmi vine să cred că am trecut de la vrăjitoarea Malaverba la sânzienele pădurii. Ce mai minunăție și ce mai frumuseți încântătoare!

Respect pe— Hmmm-hmmmm, a spus și Năsturel, am uitat toate fricile și durerile! Pot să mor liniștit, hmm-hmmm aici, în paltinul ăsta de munte. Am trăit tot ce se putea trăi, apoi, privindu-l strengărește pe Ionuț, a adăugat: dar măcar de mă atingea și pe mine o sânziană.

Ceilalți au pufnit în râs. Ionuț însă a roșit. Lui nu îi venea deloc să râdă. Era speriat. Era de-a dreptul înfricoșat. Se simțea foarte aproape de acei copii din colonii, care ajunși aici cădeau pradă fapturilor rele ale pădurii. E drept că sânzienele puteau fi și bune, dar el se temea cumplit de poveștile auzite în copilărie, de ușurința cu care un băiat ca el putea deveni un băiat cu demon. Însă știa foarte bine că nu are rost să tulbure bucuria piticilor. Așa că și-a ferit privirile de prietenii lui și nu a pomenit nimic despre modul în care au fost scoși din joc. Isidora îl urmărea cu atenție, simțea că ceva nu e cum trebuie, dar respecta alegerea lui Ionuț de a nu-și împărtăși fricile cu ei. Cel puțin deocamdată.

De cum au intrat în paturile moi, clopoței s-au făcut auziți. Mai întâi ca o părere, apoi cu convingere. Inima lui Ionuț acoperea clinchetul. Ionuț s-a ridicat în capul oaselor și, prin lumina violet, și-a privit prietenii. Piticii și Isidora adormiseră tun. Ionuț s-a întins înapoi în pat și a început să numere de la o sută înapoi:

— 99, 98, 97... și tot așa până la 1, apoi o lua iar de la capăt. După multe sute de la dos la cap, când era deja între somn și veghe, aerul din cameră a început să miroasă puternic a lămâiță și busuioc.

Ionuț a început să numere cu iuțea. Deja știa continuarea. Cele două sânziene erau lângă el. Ionuț și-a dat seama că oricât de plăcut ar părea, e un chin să încapi în mâinile unei sânziene. Cu atât mai mult dacă sunt două. Îl înveliră cu părul lor moale cu miros de flori și îi șopteau susurat

lucruri de tot felul, de la povești la cuvinte drăgăstoase, de la amenințări la promisiuni. Undeva, în străfundul minții, Ionuț credea că doarme și că visează, dar atingerile și vorbele lor erau reale. Se strecurară lângă el sub păturile moi și verzi, își mișcau gleznelor și încheieturile ca să îi aducă în minte hora, îl cuprinseseră în brațe în același timp, încât bietul băiat nici nu mai înțelegea cine îi șoptește și cine îi cântă, cine îi cuprinde obrazul și cine îi mângâie părul. Inima îi urla în piept și, dincolo de fascinație, oboseala îl copleșea acum mai rău decât în pădure. Ba parcă și teama că va rămâne, cum își dorise în nebunia lui câteva ceasuri mai devreme, slujitorul lor pe vecie îi alunga și restul de liniște sau fărâma de plăcere. „Dacă cumva, se întrebă el, înfiorat de cântecul pe care Albăstrea i-l susura cu vorbe fierbinți în urechea stângă, dacă cumva ele știi ce am gândit la fereastră și e de ajuns încât să le fiu rob pe veșnicie...” Codruța se aplecă deasupra lui cu sclipirile verzi ale ochilor ei și îi șopti poruncitor:

— Nu te mai gândi la nimic!

„Ah, își spusese el, deci e clar că știi ce gândesc, vai de mine, o veșnicie să trăiesc în modul ăsta.” „Șșșșș, nu mai gândi, șșșș” susurau acum amândouă, sufocându-l ușor cu respirația lor fierbinte și cu părul lor bogat. „Pe barba Moșului meu Ilie, suspină în gândul lui Ionuț, dar Isidora și piticii sunt surzi? Au murit? Nu aud cum mă împresoară sânzienele?” Și chiar nu auzeau, dormeau duși cu mulțumirea întipărită pe pleoapele căzute. Și suratele iar îi șopteau „Șșșșș” și îi scuturau încet la urechi clopoței. Ionuț era sigur că trecuseră câteva ore bune. „O să îmi plesnească inima, se gândi, uite cum bate, tot mai tare, și ele nici nu sunt așa ușoare ca în horă, sunt tot mai grele și sigur vor să râdă de mine, uite, vor doar să mă stârnească și să râdă, oo, nu o să

Respectă treacă în veci somnul ăsta. Chiar așa, ce o să fac atunci? O să încep și eu să le bag mâinile în păr și să le suflu aer cald pe urechi, să vezi atunci!“ Și i se păru că cele două chicotesc. „Hmmm, chiar știu ele ce gândesc, bag seamă. Chiar asta și vor, să mă înnebunească“. Și fără să mai facă alte calcule, Ionuț își pusese mâinile pe părul lor lung și frumos, apoi, întorcându-se spre părul albastru, începu să îl mângâie și să adulmece mirosul lui de flori de pădure. Dar nici vorbă ca ele să se supere și să plece. Au început să chicotească și mai tare și să își miște încheieturile mâinilor la urechile lui. Atunci Ionuț îndrăzni și atinse brațul Codruței. Atingerea însă îl înfioră până în adâncul oaselor. În lumina difuză Codruța se depărtă puțin și îl privi în ochi. Părul o acoperea ca o lână moale din grâu copt, ochii îi luceau ca smaraldul, iar pielea ei era luminoasă ca stelele vara în Colonie. Ionuț a crezut că acum, după ce el o atinse, va dispărea. Dar lângă ea apăruse și chipul de seară al Albăstrelei, tot așa serios, tot acoperită cu valurile părului. Ionuț o atinse din nou pe Codruța, convins că asta era soluția. Nu avea de unde să știe că cele două încercau să vadă dacă vraja lor dăduse în sfârșit roade. Apoi surâseră și se lăsară iară pe brațele lui. O vreme Ionuț își pierduse gândurile, semn că erau aproape de victorie. Ca să fie sigure de năzbătia lor, i-au permis mult mai multe decât se poate permite unui muritor, l-au lăsat să se joace în părul lor, să le atingă fețele lor luminoase, spatele și brațele, să pună mâna pe clopoțeii vrăjiți. „Aaaahhh, se auzi iarăși gândul lui Ionuț, ele nu se vor speria de nimic, dacă nu am grijă, o să mă trezesc cu un copil de sânziană!“ Și în clipa următoare, s-a auzit un sâsâit înfricoșător și Albăstrea, cu ochii numai fulgere, l-a mușcat de umăr cu o sălbăticie atât de mare, încât Ionuț a icnit de durere și a simțit cum leșină.

Respect pe Când și-a revenit, a văzut doar o sânziană alături. „Chiar și una e prea mult, își spuse, mai mult decât pot să îndur“, și două lacrimi s-au născut între genele lui. Însă lângă el era Rivera, care stătea așezată turcește și îi mângâia fruntea, netezindu-i părul, așa cum făcea mama lui în copilărie. I-a zâmbit cu atât de multă bunătate, încât inima lui Ionuț s-a liniștit și o încredere caldă a început să-i încolțească în piept, ieșind ca un aluat de acolo și cuprinzându-l ca o plapumă. Ea i-a atins cu degetele locul în care fusese mușcat. Apoi s-a aplecat și, sărutându-l părintește pe frunte, i-a șoptit: „dormi“, iar el intră, în sfârșit, într-un somn odihnitor din care nu îl mai trezi decât Isidora.

Doar Rivera îi aștepta la micul dejun. În poieniță, câine-morții și slugile stăteau în aceeași încremenire. Pe masă erau ceaiuri fierbinți din plante și pâine cu unt, iar lângă ușă o desagă cu mâncare și o parte din lucrurile ascunse de Isidora înainte de a merge la vrăjitoare. Ceea ce ar fi trebuit să îl bucure tare pe Ionuț, fiindcă se recupera haina dăruită la plecarea de tatăl său.

— Sper că v-ați odihnit, a spus sânziana, liniște a fost suficientă, cred eu.

— Mulțumim din suflet, a răspuns Isidora, ne-ați salvat viața de două ori. Pentru că ne-ați dat și putere să continuăm drumul.

— Așa e, a zis fără modestie Rivera, însă acum trebuie să aveți atenție sporită. V-am pregătit doi cai neîncălecați până acum. Ei vor lua drumul spre apus. Vă vor scoate la drum. Poate o vor face într-o oră, poate într-o sută. Nu pot ști, fiindcă vor ocoli toate capcanele. Dar e extrem de important să țineți minte ce vă spun acum: să nu faceți vreo pauză. Sub nici o formă să nu faceți pauză până nu apare drumul! Dacă veți coborî din spatele lor, vor fugi de la voi. Și nici